

ACC. N.R. M. 8895:1-24.

Landskap: Skåne Upptecknat av: Inga Osterman-Tillström
Härad: Skytts Adress: Ängagården, Tutaryd
Socken: Skanörs stad Berättat av: Fiskaren Karl Larssen
Uppteckningsår: 1942 Född år 1857 i Svärte

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Fiske och fiskare.	s. 1.
En fiskares levnadshistoria.	s. 10.
Fattigskola-fiskarbostad.	s. 14.
Bärgningsbåten.	s. 16.
Sällskapsliv.	s. 18.
Primitiva bostäder.	s. 20.
Bränsle.	s. 21.
Slå katten ur tunnan.	s. 22.
Branden 1885.	s. 23.
Frälsningsarmén.	s. 24.

ACC. NR. M. 8895: /

Fiske och fiskare:

År 1882 kom jag till Skanör från Svärte invid Ystad där jag föddes. Dessförinnan hade jag bara besökt Skanör en och annan gång för att dansa. Nu började jag fiska vid Skanör och som jag blev bekant med en flicka och gifte mig där, stannade jag kvar och fiskade i lag med min svärfar Ola KristofferSSen. Vi hade två fiskebåtar tillsammans båda köpta från Skåre, där Nils Grip byggt dem. Han levererade förresten många båtar till Skanörsfiskarna som då väl vere ett 10-tal eller kanske några till. Den större båten var halv-
däckad och 23 fot av ek liksom den mindre båten på 17 fot med segel och åror, vilken vi använde till torskfisket. Det fanns en 8 å 10 fiskebåtar på 80-talet i Skanör.

Hamnen var halvfärdig när jag kom till Skanör men vid norra sidan av hamnen gick en brygga ut och där lade de flesta av fiskebåtarna till. Några av fiskarna, bl. a. Olof Strand, och överhuvudtaget de som hade mindre båtar fortsatte emellertid att som förr hålla till

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uptecknaren:
P. Mattsson
Har därrom
blev i Skanör
aldrig annat än
Haxl Svärte
efter sin fiskebåt
Svärte invid
Ystad.

ACC. NR. M. 8895:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

med båtarna i rännan mellan reveln och Hovbackarna, där vattnet utom vid lågvattenstånd var ungefär 1 m. djupt. Men när hamnen blev färdigt var det så storartat med den, att myndigheterna ville att alla skulle använda den, och överlotsen Stjernberg lät då ställa om att lägga sten och tång i rännan ifråga, så att fiskarna inte längre kunde gå in där. Vi fiskare fick betala 5 kr. om året i hamnavgift och 50 öre för att använda slipstället. Nils Hanssen, styrmannen på livräddningsbåten, var hamnfogde och uppbar hamnpängarna.

Själv har jag aldrig köpt något fisknät utan tillverkat alla själv och på 1800-talet var detta vanligt bland fiskarna här. Jag köpte bomullsgarn och färdiga rep hos en fru Nilssen i Trelleborg. Jag hade en garnvinna och en spinne och tvinnade själv. När jag band näten brukade barnen trä på nålar åt mig för att det skulle gå fortare. I regel hann jag med $1\frac{1}{2}$ sillgarn pr vinter, men då sov jag inte heller mer än halva nätterna. Det gick 24 famnar på ett sillnät och de var 280 lod djupa. I längd var det 1600 masker och på djupet 280 halvmasker. Sillnäten är bara något större nu. Här i Ska-

ACC. N:R. M. 8895:3.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

nör kallade de sillgarnen för "mausegarn". Torskgarnen var 50-60
fannar djupa med 2400 maskor på längden. Älgarn har jag också bundit
många till andra

Sillgarnen sattes efter det solen gått ner, vilket sommartid
blev omkring klockan 9,30 på kvällen, vintertid vid 7-tiden. På
natten vid 12-1 tiden under sommaren och ett par timmar senare
under hösten hämtade man garnen. Var fångsterna inte för stora
plockade vi karlar alltid själv sillen ur garnen, i annat fall fick
hustrur och lejd fruntimmerhjälp anlitas.

Jag minns att år 1888 var ett särskilt bra år för oss sillfiskare.
Sillen gick då till längs hela kusten och särskilt vid Limhamn
varför vi ofta seglade våra båtar ända dit. Där kunde ibland bli
så mycket sill i näten att de höll på att gå sönder. Men jag kommer
också ihåg ett annat år - årtalet har jag glömt - då fisket var så
dåligt att jag en hel höst och eftersommar bara förtjänade 14 kr.
och inte ens fick nog sill att salta ner för eget behov. När svärfar
och jag fick mellan 200 och 300 valar i båten ansåg vi att vi gjort

ACC. NR M. 8895:4

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

en fin fångst.

Hade vi endast fått en mindre sillfångst försökte vi få avsättning för den hemma d. v. s. i Skanör och Falsterbo. Var det helt lite körde vi med den i rullebör och bjöd ut den i hemmen, annars körde vi skjuts. Vi fiskare, som inte själv hade häst, fick hyra en av bönderna, jag minns att jag betalade Karl Jönsson 2:50 kr. för häst och vagn pr dag. Så länge min hustru levde - hon dog efter endast 13 års äktenskap - följde hon alltid med på skjutsen. Det gällde att vara slängd i käftan, när man skulle kommersa med fruntimren och knusslig fick man inte vara utan alltid ge en eller ett par granna sillar till på valen. För mej gick det bra för jag kunde konsten! Men mycket fick man inte betalt för sillen på 80-talet - ~~oftast~~ inte mer än 25 öre valen. Var fångsterna stora seglade vi sillen antingen till Malmö, Köpenhamn, Køge, Dragör eller Stevnsland. I Malmö sålde vi den oftast till någon av fiskhandlarna Anders Nilsson, Kusel eller Oskar Nezen och fick då 25 öre valen, men stöd vi själv och sålde, vilket vi ibland gjorde, fick vi

ACC. N:R M. 8895 : 5.

5
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

i regel 30 öre valen. Vid goda fångster kunde vi på detta sätt förtjäna en 25 à 30 kr. vars på en Malmötur. Men det var inte utan att vi fick bättre betalt i Danmark - jag minns att jag en gång i Køge fick 1:50 kr. för valen, medan mina kamrater samma dag fått 40 öre i Malmö. Sillfisket var också vår bästa inkomstkälla.

Torskfisket var i regel föga givande - en 2 à 3 kr. pr man förtjänade svärfar och jag i allmänhet på en liten fångst. Vi ruilade våra bärar med torsk från hus till hus i de båda städerna här, men gängse priset här var 5 öre marken så det skulle säljas en hel del för att bli något i børsen. Till agn på långrevens l00 krokar använde vi sill eller ålakossor.

Under sommaren fångade jag spigg i håv mellan revlarna och sedan satte jag dem på torskorkarna och vadade i vatten till midjan i rännan mellan reveln och Höbackarna och fångade ål. Det var ett fångssätt som inte var så tokigt som det kanske låter.

Inte ens under vintern var jag alldeles från sjön. Jag och många fiskare med mig, brukade av jilegrenar, som vi antingen mot litet torsk bytte oss till av bönderna eller stal från dem, fläta ett

ACC. NR M. 8895/6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

slags kupor som jag närmast kan likna vid en ålryssja men nerifrån och upp . En större korg flätades först och hålet nertill i den täpptes till med en träplugg . En mindre korg med öppen tratt upptill krängdes så ner i den andra öppningen å den större korgen och de flätades så samman. Sur sill användes som bete , vi högg hål på isen och sänkte ner kupan i vilken ålakossorna sedan villigt lät sig fångas. Det underliga med den fisken var att de hade gröna ben.

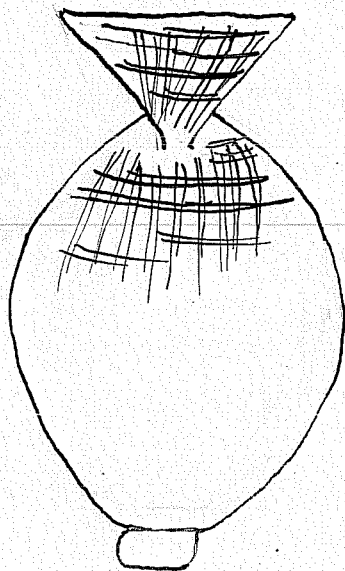
Någon gång kom det också ett par tofskar i kupan.

Ålfiskarna förr hade inte samma jätteförtjänster som nu och de använde endast ålhumor för fångsten. Det mesta de kunde förtjåna var 2000 kr. pr säsong. Handlanden Olef Jeppsson i Skanör och Nils Olsson i Falsterbo och en till , jag minns nu inte vem det var, hade ett ålfiske tillsammans och jag arbetade hos dem med att hjälpa till att göra vid fiskredskap, laga och binda nytt. Och i Ljunghusen tjänstgjorde jag under 20 år som hjälpekarl vid ålfiske . I lön hade jag 2 kr. om dan och så mycket småfisk jag behövde för eget bruk, - 1:50 kr. var annars den vanliga dagspängen. Detta var för en 40, 50 år sedan.

*Uppmärksam:
Ålstrom Lunde som
identisk med
Häbygdler.*

ACC. N:R M. 8895:7

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Den stora korgen fästades först
sedan den lilla som hängdes i den större runda
de fästades samman.
Hålet avslutades till slut med en träplugg

ACC. NR M. 8895:8

8

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Någon särskild fiskebod hade varken jag eller flertalet av fiskarna här förr, utan som sådan användes loftet, där det var god plats till nät och redskap.

Flertalet ~~vå~~ fiskarna här levde i små omständigheter och som de i regel hade stora barnskaror måste de ofta bredvid fisket söka att göra sig extra förtjänster. En del av dem voro därför också jordbrukare. Själv hade jag bara en ytterst liten jordlapp till min stuga och måste därför söka andra förtjänster. Så tjänstgjorde jag somliga vintrar på fryskeppet Falsterborev, där jag fick 1.50 kr pr dygn för vakten. Vid strandningar hjälpte jag till- strax jag kom till Skanör gick en dansk båt lastad med potatis på här och för min hjälp i räddningsarbetet fick jag 150 kr i bärarlön. ^{fr Smitzens lön} Så hjälpte jag en tid snickare Landgren att bygga dels en mellanstor båt till lotsarna, dels några pråmar. Under fyra år gick jag också med Landgren och hjälpte till att sota vid de två gånger om året påbjudna setningarna och hade då 4 kr. om dan. För att jag ^{var} man i livräddningsbåten hade jag dessutom hela tiden här en lön av 12 kr. om året.

ACC. NR M. 8895:9.

och 10 kr. för varje bäring.

Först för 7 år sedan slutade jag upp att fiska, men håller fortfarande på att binda nya garn och laga gamla om vintern här hemma hos mig, om somrarna i Falsterbo eller Kämpinge.

Något speciellt umgänge fiskarna emellan har aldrig förekommit så vitt jag vet. Årsfester och annat ha vi firat var för sig. Den enda gång vi tillsammans haft en fest var en sträng vinter, då alla fiskare med familjer hade ett släpparti till Falsterbo och därefter fest och dans på Skanörs gästgivaregård.

Under alla de år jag bott här har ingen Skanörsfiskare omkommit på sjön.

2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R M. 8895:10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Så levde en fiskare:

Efter 13 års äktenskap dog min goda hustru. Hon hade då varit sjuk rätt länge och jag hade doktor till henne flera gånger från Trelleberg. Det kostade 37 kronor varje gång han kom hit. Men inga medikamenter hjälpte och så dog ^{hon} när jag en hel vecka var ute på sjön och fiskade. När jag glad kom hem med 200 kr. på fickan redde en bekant fiskare och mötte mig och talade om att hustru min dött. Det var svårt att stå ensam med sex barn, den äldsta en flicka på 13 år, yngste pojken bara 10 veckor gammal.

Men det var bara att inte tappa modet. Jag seglade in till Malmö och köpte tre mjölkflaskor med napp i, och sedan gick jag varje natt under sillfisket hem och värnde mjölk och slog på de tre flaskorna, stack den ena i lillens mun och la de två andra i filtarna så att de skulle hålla sig varma. Till de större barnen skar jag upp ett halvt bröd och gav mig sedan igen till arbetet med att plocka sillen ur näten och sälja den.

Om vintrarna satt jag och band nät. På dagen hjälpte mig barnen

ACC. NR M. 8895 : //

11

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

med att trä i nålar, på natten fortsatte jag själv ensam- det hände
sällan att jag en vinternatt gick till sängs före klockan 1 eller 2

Allt fick jag göra själv - städa, tvätta, laga kläder och mat.

De äldre barnen kunde hjälpa till med småsysslor och handräkningar,
men de hade ju sin skola och sedan konfirmationsundervisningen;
när den var slut stannade de inte hemma, utan jag skaffade dem omedel-
bart någon plats- så blev det en mindre i stugan att sörja för.

Men fastän stugan var liten fick vi gott rum allihop ävens när
de var sex hemma. Sofkan vid uteliggaren hade tre utdrag och där
låg två barn, i en annan utdragssoffa låg tre barn och i sängen hos
mig låg den minste. Utem dessa tre sovplatser utgjordes möbeleringen
i stugan endast av ett stort klaffbord vid fönstret och några trä-
stolar i målad fur liksom det andra behaget. Sedan barnen blivit stөр-
re inredde jag kammaren och möblerade den med en soffa, ett bord och
ett par stolar och satte ett fint skepp, jag en gång fått av en sjö-
man, i fönsterkarmen. Det blev liksom en finstuga som stod ervaentlig
om det skulle bära sig så att det kom något främmande man inte vil-
le ta emot i stugan.

ACC. N:R

M. 8895:12.

12

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Av lantbrukarna brukade jag köpa råg som jag oftast malde själv, och när jag hade degen klar gick jag till bagare Hakansson ! / han sänkte sig senare / och slog upp bröden och sedan bakade han dem och tog härför 7 öre för varje bröd. En gris hade jag också alltid på den tid jag hade barnen hemma. Jag minns en gång att jag köpte en liten gris i Stävie för sex kronor och bar den hela vägen hem på ryggen. Det var också sådant nöje för barnen med grisen, en av teserna var så glad i grisen att hon t. o. m. kokte havrevalling och gav den. Utan grisfläsket i saltkaret hade jag väl också haft svårt att klara hushållet - det och tunner^{na}/salt sill var jämte brödet och potatisen den huvudsakliga födan. Min svärfar hade också alltid gris och vi brukade följars åt utåt landsbygden i grisaffärer. En gång bytte han mot en gås till sig en 6-veckors gris. Själv hade jag gås i 16 år, men sålde alla unggäss på hösten, det var för dyr mat att äta själv. Jag hade också många år en fast kund i ägarna till Stora Markiegården i uteliggaren och köksspisens eldade jag med t^ov och stenk^ol, den förra fick vi härifrån den senare seglade jag till Malme efter.

ACC. NR. M. 8895:13.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Den såldes i tunnor på $1\frac{1}{2}$ hl. och priset varierade mellan 1:50 och 2:50 kr. tunnan. I båten kunde jag ta en 8 å 10 tunner åt gången så att jag kunde då och då göra en liten förtjänst med att frakta kol till stadsborna från Malmö, när jag ändå var där för att sälja sill.

Så har jag arbetat i alla mina dar och håller på än, och när människor frågar varför inte jag som hade så många barn gifte om mig för att få någon hjälp med dem, svarar jag alltid, att tillfälle har inte saknats men jag ville inte för se jag kunde ju aldrig vara riktigt säker på att hon bleve snäll mot barnen. Och är man bara frisk så går allt, och den gåvan har jag haft- inte en timme i mitt liv har jag legat till sängs för sjukdom.

ACC. NR M. 8895:14.

14.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Fattigskola-fiskarbostad:

Efter det jag 1882 kommit till Skanör köpte jag påföljande år, alltså 1883, för 600 kr. ett hus av skräddare Pettersson, som denne kört förut köpt av Jöns Jönsson för 300 kr.. Pettersson hade emellertid börjat ändra huset och bl. a. rivet ner ett par klineväggar. Det stod nu på den tomt jag köpt utanför den nuvarande parken- bönderna hade burit dit det från dess gamla plats vid Lilla Torg eller Gåsterget - den öppna plats som förr låg vid Mellangatan. Gamla skanörsber berättade, att huset tidigare ägts av någon som hette Cermonius. Det hade också, sade de, varit småbarnsskola för barn från fattiga hem och en som hette Anders Persson hade undervisat dem. Det måste ha varit en primitiv skola detta korsvirkeshus för köket, det enda rummet och tv@vhuset, där eldbranden förutom av sticktorv utgjordes av terkade "kokasor", gick i ett. Och i den avdelning som användes till rum stod en öppen spis med en väldig gryta över; grytan var ännu kvar på sin gamla plats när jag köpte huset. Den enda ingången till huset var genom en halvdörr på baksi-

ACC. NR. M. 8895:15.

15

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

dan . Jag byggde om huset med tegel och fick ett rum 3 gånger $3\frac{1}{2}$ kvm. , ett kök 2,67 gånger 1,98 kvm. , och en farstu 1:15 gånger 1,65 s i samband med en finingång jag tog upp på framsidan av huset. Efter min min hustrus död har jag också till höger i farstun inrett en kammare som finrum - 2,11 gånger 1,98 kvm. *Hela* huset är 7 gånger 4,78 kvm.

Bärgningsbåten:

Så länge krafterna räckte var jag en av redarna i livräddningsbåten och hade för detta en lön av 12 kr. om året samt 10 kr. för varje gång vi för bärgningsarbete gick ut med båten. Vi skulle vara 12 man i båten- överlotsen, styrmannen och 10 redare.

När jag fick min pension, sa lotskapten Drake till mig :- "Här är en man som aldrig svikit livräddningsbåten." De orden är jag glad för, eftersom jag vet att om jag höll på med aldrig det så sprang jag så fort det budades till båten. Det var ju också vår skyldighet, men alla var inte så nega med det. En gång fick vi ge oss ut med bara 4 man i båten.

Under denna tid var jag med om flera livsfarliga färder. Särskilt en minns jag. Det var en norrman som gick på reveln utanför Falsterbo. Vi körde livräddningsbåten dit och fick den i stormen i sjön. Det visade sig, när vi kom ut till båten, att det var 14 mans besättning och vi fick inte ta fler än 12 i båten. Det blev skeppsråd om saken, och vi beslöt att trots risken försöka bärga

ACC. N:R M. 8895:17.

17

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

dem alla . Det var mycket svårt att få dem om bord - kaptenen, maskinisten och en man fick kasta sej över bord. Men det gick trots den våldsamma sjön lyckligt. Vi strandade på reveln och måste lämna båten, men kunde vadande bära de skeppsbrutna i land. Fyra av dem var då till synes livlösa men efter en vecka på fyren repade de sig.

Själv höll jag på att sätta livet till en gång då vi skulle ta båten från slipen vid hamnen. Både jag och Nils Hansson kom i vattnet under båten och satt där fastlåsta utan möjlighet att själv komma ut, och höll på att kvävas. Till all lycka saknade de oss på kajen och vi räddades båda Hansson av Magnus Mårtensson, jag av Anders Bergström. Vi skadades dock båda och fick vars 150 kr. för olycksödet.

ACC. N:R M. 8895:18.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVSällskapsliv:

I Skanör kunde det i min ungdom hända att det dansades på tre olika ställen därför att det hölls så strängt på rangskillnaden att varje samhällsklass hade sin danslokal. Jungmännen och kockpojkar-na dansade hos Frans-es , matreser och fiskare hos Truls Mårtens och styrmän och kaptener hos Kaires. Jag for ofta på dans till Truls Mårtens redan innan jag flyttade till Skanör eftersom jag redan då var bekant med min blivande fru. Där var alltid livat . Barnen i huset , Beata som bussade tobak , sver och sjöng och hennes bror Magnus stöd för underhållningen och lyfte ibland flickorna på käppar högt i vädret. De två var också makalösa till att dansa. En gång tog Beata några ungdomar med sig och gick till Kaires och släppte in en hel gåsflöck bland de dansande styrmännen och kaptensdöttrarna så att där blev ett fasligt liv.

En rolighetsminister i stan på den tiden var en morbror till min fru sedan Karl Hallgren, som sedan blev övermaskinist. Till hans smedja sprang flickorna många gånger om dan för att värma beltarna

agnas hsten
f. Åberg:
Hans Pranssons
boende i Göteborg

ACC. N:R M. 8895:19.

i sina strykjärn och de kom sällan därifrån utan att ha fått sot-
fläckar av smedhänderna på kinderna.

19

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR. M. 8895: 20.

20.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Primitiva beståder:

När jag 1882 kom till Skanör fanns det ännu i många av små-
stugorna, där de fattigare bodde lergolv. Jag minns särskilt ett stäl-
le väster om kyrkan, jag tror det var hos Truls Anders, där de i
mitten av lergolvet gjort ett vattenhål till gäsen, som bodde i stugan
tillsammans med människorna. Det var ett hus på Värnen- kanske var det
Anders Nilssons- där de hade likadant.

ACC. N:R M. 8895:21.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVBränsle:

Utom torven var det vanligaste bränslematerialet, när jag i början av 80-talet kom till Skanör, torkad kospillning. I Ljungen och vångarna gick både de fattiga och de valbärgade och plockade kokaser och la dem i högar att torka. Den enda skillnaden var att de fattigare plockade ^{ty} ~~med~~ ^{direkt} händerna, medan kaptensdöttrarna plockade med handskar på händerna.

ACC. N:R. M. 8895:22.Slå katten ur tunnan:

När de slog katten ur tunnan i Skanör fastlagsmåndag brukade de gärna binda för ögonen på kungen, när han skulle välja sin drottning. Men flickorna höll sig alltid framme så att han fick alltid fast i den rätta flickan.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR. M. 8895: 23.

23

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Branden 1885:

Branden 1885, som för flertalet skanörare blev en stor ekonomisk förlust, blev för mig en reel förtjänst. Visserligen trodde vi ett slag att också vårt hus skulle gå och hade burit ut alla barn, möbler och saker i hagen men vinden vände sig och vi slapp undan. I stället fick jag hjälpa till med ett räddningsarbete som jag fick hederligt betalt för. Det var en smedpåg och jag som hjälptes åt att bärga vad bärgas kunde i prästgården. Vi bar bland annat ut ett väldigt klädskåp, som inte var litet tungt, och massor med dyrbart perslin och till sist lovade presten oss 50 kronor om vi kunde få rätt på hans premiekikare. Jag gav mig en sista gång in i all röken och smedpågen stod vid dörren och ropade i ett för att jag skulle hitta ut. Men ingen kikare hittade jag. När jag äntligen kom ut stod presten Rosén där med en flaska brännvin och lät oss båda dricka duktigt ur den mitt utanför kyrkomurarna. Nästa dag kom han och gav mig en speciedaler för hjälpen och bad mig hämta smedpågen, som fick lika mycket. Men prästgården brann ner till grunden.

Handwritten notes:
Smedpåg
Rosén

ACC. N:R M. 8895:24

24

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Frälsningsarmén:

När frälsningsarmén kom till stan, det var först två kvinnliga soldater som bosatte sig i stan, höll de ofta till med sina möten i Landgrens båtbyggeri. Mötena var mycket besökta, jag var där själv ofta. Soldaterna var också mycket ansedda. blev ofta bjudna på mat i hemmen och fick bl a. också hålla möte hos Oskar Rosenströms. De var mycket vänliga, när min fru dött från ett tio veckors barn kom de hem med barnkläder och annat de fått ihop. Men senare kom också ett par manliga soldater hit och de började få mindre gott anseende på grund av sin mindre sedliga vandel. Ungdomen började därför också föra eljud på mötena, och när en soldat vid ett möte sa till en skanörspojke /Edvin Jönsson, att gå därifrån var det denne som i egenskap av den starkaste i stället lyfte ut frälsningssoldaten. Efter detta flyttade alla soldaterna ^{snart} från stan.